

Datum van
inontvangstneming

:

25/07/2023

Zaak C-372/23

Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie

Datum van indiening:

13 juni 2023

Verwijzende rechter:

Administrativen sad Haskovo (Bulgarije)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

1 juni 2023

Verzoekende partij:

VU

Verwerende partij:

Teritorialna direksia Mitnitsa Burgas kam Agentsia „Mitnitsi”

Betrokkene:

Okrazhna prokuratura Haskovo

Voorwerp van het hoofdgeding

Cassatieberoep tegen een uitspraak houdende bevestiging van een boetebeschikking waarbij een douaneautoriteit een geldboete heeft opgelegd wegens het begaan van de douanerechtelijke overtreding „douanesmokkel” en de goederen die voorwerp waren van de overtreding, ten gunste van de staat heeft geconfisqueerd.

Voorwerp en rechtsgrondslag van de verwijzingsbeslissing

Uitlegging van het Unierecht; artikel 267 VWEU

Prejudiciële vragen

1. Moet artikel 15 juncto artikel 42, lid 1, van verordening (EU) nr. 952/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 9 oktober 2013 tot vaststelling van het douanewetboek van de Unie aldus worden uitgelegd dat het in de weg staat aan een nationale regeling zoals die van artikel 233, lid 1, van de Zakon za mitnitsite (douanewet) (hierna: „ZM”) juncto artikel 7 van de Zakon za administrativnite narushenia i nakazania (wet inzake bestuursrechtelijke overtredingen en bestuurlijke sancties) (hierna: „ZANN”), die bepaalt dat in gevallen waarin als gevolg van een gebrek aan zorgvuldigheid een douanerechtelijke overtreding is begaan doordat de voorgeschreven wijze van aangifte van over de staatsgrens vervoerde goederen niet in acht is genomen, een sanctie voor niet opzettelijk gepleegde smokkel wordt opgelegd? Is een nationale regeling geoorloofd die in dergelijke gevallen toestaat dat de overtreding wordt gekwalificeerd als onachtzaam gepleegde douanesmokkel, of is opzet een dwingend bestanddeel van douanesmokkel?
2. Moet artikel 42, lid 1, van verordening (EU) nr. 952/2013 aldus worden uitgelegd dat het in de weg staat aan een nationale regeling zoals die van artikel 233, lid 1, ZM juncto artikel 7 ZANN, volgens welke een eerste overtreding die onder het begrip „douanesmokkel” valt, ongeacht of deze opzettelijk of uit onachtzaamheid wordt begaan, met steeds dezelfde even hoge sanctie wordt bestraft, namelijk een „geldboete” van 100 % tot 200 % van de douanewaarde van het voorwerp van de overtreding?
3. Moet artikel 42, lid 2, van verordening (EU) nr. 952/2013 aldus worden uitgelegd dat het in de weg staat aan een nationale bepaling zoals die van artikel 233, lid 6, ZM, die als aanvullende bestuurlijke sanctie voorziet in de confiscatie (ontneming van eigendom ten gunste van de staat) van de goederen of voorwerpen die het voorwerp van de overtreding waren en waarvan het bezit niet verboden is? Is de confiscatie van het voorwerp van de overtreding geoorloofd wanneer de geconfisqueerde goederen toebehoren aan een andere persoon dan de overtreder?
4. Moet artikel 42, lid 1, van verordening (EU) nr. 952/2013 juncto artikel 49, lid 3, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie aldus worden uitgelegd dat een nationale regeling zoals die van artikel 233, lid 6, ZM – die naast de sanctie „geldboete” als aanvullende sanctie voorziet in de confiscatie (ontneming van eigendom ten gunste van de staat) van de goederen of voorwerpen die het voorwerp van de overtreding waren en waarvan het bezit niet verboden is – omdat er sprake is van een onevenredige sanctionerende ingreep in het eigendomsrecht die niet in verhouding staat tot het nagestreefde legitieme doel, in de volgende gevallen ontoelaatbaar is: in het algemeen in gevallen waarin de geconfisqueerde goederen die het voorwerp van de overtreding waren, toebehoren aan de overtreder, en in gevallen waarin zij toebehoren aan een derde die niet de overtreder is, en in het bijzonder wanneer de overtreder de overtreding niet opzettelijk maar uit onachtzaamheid heeft begaan?

5. Moet artikel 5, [punt] 3, van verordening (EU) nr. 952/2013, juncto artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, aldus worden uitgelegd dat de autoriteiten die douanecontroles verrichten, de bepalingen van de Europese Code van goed administratief gedrag, in het bijzonder de artikelen 6 tot en met 10 daarvan, moeten naleven en dat een nationale regeling zoals die van artikel 233, lid 1, ZM, juncto artikel 7, lid 2, ZANN, ontoelaatbaar is, op grond waarvan aan personen die formeel en uit onachtzaamheid de douanewetgeving hebben overtreden, sancties wegens opzettelijk gedrag kunnen worden opgelegd en op grond van artikel 233, lid 6, ZM ten gunste van de staat de confiscatie van het voorwerp van de overtreding dat aan een derde toebehoort, kan worden bevolen, zonder dat de uit onachtzaamheid handelende persoon vooraf is geïnstrueerd over de wijze waarop hij zich in overeenstemming met de wet dient te gedragen en hoe hij zijn documenten voor het vervoer van goederen over een buitengrens van de Europese Unie op de wettelijk voorgeschreven wijze dient in te vullen?

Wetgeving en rechtspraak van de Unie

Verordening (EG) nr. 952/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 9 oktober 2013 tot vaststelling van het douanewetboek van de Unie (hierna: verordening nr. 952/2013) – artikelen 5, 15, 42 en 198

Kaderbesluit 2005/212/JBZ van de Raad van 24 februari 2005 inzake de confiscatie van opbrengsten van misdrijven, alsmede van de daarbij gebruikte hulpmiddelen en de door middel daarvan verkregen voorwerpen (hierna: kaderbesluit 2005/212) – artikelen 2 en 4

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) – artikelen 17, 41, 47 en 49

Europese Code van goed administratief gedrag – artikelen 6, 7, 8, 9 en 10

Arrest van het Hof van Justitie van 14 januari 2021, Okrazhna prokuratura – Haskovo en Apelativna prokuratura – Plovdiv (C-393/19, EU:C:2021:8, punten 1 en 2 van het dictum)

Nationale bepalingen

Zakon za mitnitsite (douanewet) (hierna: ZM) – artikelen 16, 66 en 233

Zakon za administrativnite narushenia i nakazania (wet inzake bestuursrechtelijke overtredingen en bestuurlijke sancties) (hierna: ZANN) – artikelen 6, 7, 11, 28, 36 en 58d

Nakazatelen kodeks (wetboek van strafrecht, hierna: NK) – artikelen 11 en 242

Korte uiteenzetting van de feiten en de procedure

- 1 Bij beslissing van een voor de opsporing bevoegde douane-inspecteur in het vooronderzoek is VU, Novi Pazar, Republiek Servië, als verdachte voor het gerecht gedaagd; hij werd ervan beschuldigd een ambtshalve vervolgbaar strafbaar feit te hebben gepleegd, door op 28 mei 2021 bij de grensdoorlaatpost Kapitan Andreevo, gemeente Svilengrad, regio Haskovo, met een vrachtwagen van het merk „Mercedes” met oplegger in grote hoeveelheden goederen voor commerciële doeleinden over de staatsgrens van de Republiek Turkije naar de Republiek Bulgarije te hebben vervoerd, zonder medeweten en toestemming van de douaneautoriteiten, en wel: aluminium platen van 6 mm [hoogte] en een afmeting van 2,80 x 1,30 m, in totaal 728 m² aluminium platen van 12 mm [hoogte] en een afmeting van 3,66 x 1,40 m, in totaal 459,62 m², en aluminium platen van 6 mm [hoogte] en een afmeting van 2,80 x 1,30 m, in totaal 152,88 m², alles bij elkaar 1 340,5 m², met een totale waarde van 72 711,00 leva (BGN) (strafbaar feit conform artikel 242, lid 1, onder e), NK).
- 2 Bij beslissing van een openbare aanklager van de Okrazhna prokuratura Haskovo (regionaal parket Haskovo) werd de strafzaak geseponeerd wegens gebrek aan bewijs; het materiële bewijsmateriaal werd voor commentaar teruggestuurd naar de directeur van de Teritorialna direksia Mitnitsa Burgas (regionale directie douanekantoor Burgas, Bulgarije).
- 3 Volgens de verwijzende rechter is het criterium om een onderscheid te maken tussen het strafbare feit van een ernstig geval van smokkel (artikel 242, lid 1, onder e), NK) en de bestuursrechtelijke overtreding van douanesmokkel (artikel 233 ZM) de waarde van het gesmokkelde voorwerp.
- 4 Gedurende de procedure werd door de regionale directie douanekantoor Burgas een advies opgesteld waarin werd vastgesteld dat de douanewaarde van de beschreven goederen 73 140,06 BGN bedroeg.
- 5 Op 10 december 2021 heeft de adjunct-directeur van de regionale directie douanekantoor Burgas een boetebeschikking vastgesteld waarbij aan VU wegens overtreding van artikel 233, lid 1, ZM op basis van deze bepaling een geldboete werd opgelegd van 73 140,06 BGN (**punt I**) en aluminiumplaten van 6 mm [hoogte] en een afmeting van 2,80 x 1,30 m, in totaal 728 m², aluminium platen van 12 mm [hoogte] en een afmeting van 3,66 x 1,40 m, in totaal 307,44 m², aluminium platen van 12 mm [hoogte] en een afmeting van 3,66 x 1,54 m, in totaal 152,88 m², en aluminium platen van 4 mm [hoogte] en een afmeting van 2,88 x 1,30 m, in totaal 152,88 m², alles bij elkaar 1 340,5 m², met een totale waarde van 73 140,06 BGN, ten gunste van de staat werden geconfisqueerd (**punt II**). In **punt III** van de boetebeschikking stond dat de trekker van het merk „Mercedes” met de oplegger die eigendom was van de rechtspersoon ZEBEX D.O.O., Servië, inclusief de twee kentekenbewijzen en een contactsleutel, **niet** ten gunste van de staat wordt geconfisqueerd, maar moet worden overhandigd aan de eigenaar of aan een door de eigenaar gemachtigd persoon.

- 6 De boetebeschikking werd door VU aangevochten bij de Rayonen sad Svilengrad (rechter in eerste aanleg Svilengrad, Bulgarije) in de **punten I en II**. In zijn uitspraak van 17 januari 2022 heeft deze rechter de beschikking bevestigd. Hij stelde vast dat VU in feite goederen van commerciële aard en hoeveelheid over de staatsgrens had vervoerd en deze in Bulgarije had ingevoerd zonder medeweten en toestemming van de douaneautoriteiten, waardoor hij het strafbare feit van „douanesmokkel” zoals bedoeld in artikel 233, lid 1, ZM had gepleegd in de tweede van de bovengenoemde vormen van uitvoering („vervoer”), aangezien hij niet eerder had voldaan aan de verplichting om de vervoerde goederen schriftelijk aan te geven. De Rayonen sad Svilengrad verklaarde verder dat het feit dat verzoeker mondeling had meegedeeld dat de door hem vervoerde goederen ongeveer 23 000 kg wogen, geenszins voldeed aan de kenmerken van het begrip „aangifte”, aangezien een aangifte een volledige, nauwkeurige en ondubbelzinnige opgave van de vervoerde artikelen en de hoeveelheid van elk artikel in een schriftelijke douaneaangifte omvat. Een mondelinge aangifte is volgens de rechter alleen geoorloofd als de goederen geen commercieel karakter hebben, en - als ze wel een commercieel karakter hebben - zich in de persoonlijke bagage van de reiziger bevinden, alsmede in andere gevallen. Gelet op de vastgestelde feiten zou men volgens de rechter logischerwijs kunnen concluderen dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan onzorgvuldigheid, aangezien hij, indien hij zijn verplichtingen zorgvuldiger was nagekomen, reeds bij het begin van het vervoer zou hebben ontdekt dat de feitelijk vervoerde goederen niet overeenkwamen met de in de vervoersdocumenten beschreven goederen. Aangezien gebrek aan zorgvuldigheid een onachtzaamheid is, alsmede gelet op artikel 7, lid 2, ZANN, en aangezien onachtzaamheid als een vorm van schuld bij het begaan van een overtreding krachtens artikel 233, lid 1, ZM niet uitdrukkelijk bij wet is uitgesloten, is zonder twijfel sprake van de genoemde overtreding.
- 7 De Rayonen sad Svilengrad stelde vast dat de bestuursrechtelijke sanctie qua aard en omvang correct was opgelegd. Overeenkomstig artikel 233, lid 1, ZM werd een geldboete van 100 % van de douanewaarde van de niet-aangegeven goederen – BGN 73 140,06 – opgelegd. Ook wat betreft de confiscatie ten gunste van de staat van de goederen die voorwerp van de overtreding waren, was de sanctie rechtmatig en juist. Het bevel was op dit punt volledig rechtmatig, aangezien het op de relevante rechtsgrondslag (artikel 233, lid 6, ZM) werd gegeven.

Voornaamste argumenten van partijen in het hoofdgeding

- 8 VU voert aan dat de overtreding „douanesmokkel” niet kan worden begaan in de schuldvorm „onachtzaamheid”, aangezien de term „smokkel” al impliciet het bestaan van opzet inhoudt. In het onderhavige geval was de overtreding uit onachtzaamheid begaan, maar de door de tot bestuurlijke bestraffing bevoegde autoriteit toegepaste bepaling van artikel 233 ZM dient ertoe opzettelijke smokkel te bestrijden. Het opleggen van een sanctie, namelijk een geldboete van 100 tot 200 % van de douanewaarde van de niet-aangegeven goederen (in casu 100 %), is derhalve volgens VU niet in overeenstemming met het doel van de wet.

- 9 VU betoogt voorts dat in de boetebeschikking goederen ten gunste van de staat zijn geconfisqueerd die toebehoorden aan een derde die niets met de begane overtreding te maken had. De ten gunste van de staat geconfisqueerde aluminiumplaten, met een totale waarde van 73 140,06 BGN, waren eigendom van een Servisch bedrijf en waren door de vervoerder uit onachtzaamheid niet in de voorgeschreven vorm aangegeven bij de douaneautoriteiten.
- 10 In verband met dit argument voert VU aan dat de boetebeschikking in strijd is met het recht van de Europese Unie. Dienaangaande betoogt hij met name dat het gedrag van de douanebeambten tijdens de inspectie niet in overeenstemming was met de artikelen 6, 7, 8, 9 en 10 van de Europese Code van goed administratief gedrag (hierna: „Code”) en artikel 41 van het Handvest, en dat hij in casu aansprakelijk is gesteld met schending van artikel 7 van de Code. Hij heeft de door de douanebeambten vereiste informatie mondeling meegedeeld, zodat niet kon worden aangenomen dat hij onachtzaam en zonder medeweten en toestemming van de douanebeambten goederen over de staatsgrens had gebracht (vervoerd) die niet in de voorgeschreven vorm waren aangegeven. Verzoeker benadrukt dat bij de door de rechter in eerste aanleg bevestigde boetebeschikking, naast de geldboete, de confiscatie ten gunste van de staat werd bevolen van de niet-aangegeven goederen die eigendom waren van een andere persoon, een sanctie waarin artikel 42, lid 2, van verordening nr. 952/2013 niet voorziet. Kaderbesluit 2005/212 is *per argumentum a fortiori* van toepassing en artikel 2, lid 1, ervan juncto artikel 17, lid 1, van het Handvest en artikel 4 ervan juncto artikel 47 van het Handvest moeten ook op basis van het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 14 januari 2021 in zaak C-393/19 aldus worden uitgelegd dat zij ook relevant zijn in gevallen waarin de handeling geen strafbaar feit maar een bestuursrechtelijke overtreding vormt. Smokkel kan dus alleen opzettelijk worden gepleegd, en artikel 233, lid 1, ZM is daarom niet van toepassing op handelingen uit onachtzaamheid, niettegenstaande artikel 7, leden 1 en 2, ZANN; artikel 4 van kaderbesluit 2005/212 en artikel 47 van het Handvest staan niet toe dat voorwerpen die toebehoren aan een andere persoon dan de dader, in een strafprocedure worden geconfisqueerd zonder dat die persoon over doeltreffende rechtsmiddelen beschikt.
- 11 Om bovenstaande redenen vordert VU vernietiging van het bestreden arrest en van de daarbij bevestigde boetebeschikking. Indien de rechter in cassatie van oordeel is dat het nationale recht niet in overeenstemming met het Unierecht is toegepast, wordt de verwijzende rechter verzocht het Hof van Justitie van de Europese Unie om een prejudiciële beslissing te vragen over de uitlegging van bepalingen van het Unierecht.
- 12 Verweerster stelt dat het cassatieberoep ongegrond is.
- 13 Het regionale parket van Haskovo verklaart dat het in de loop van het hoofdgeding op het cassatieberoep zal reageren. Het is van oordeel dat het verzoek om een prejudiciële beslissing moet worden afgewezen.

Korte uiteenzetting van de motivering van de verwijzing

- 14 De verwijzende rechter erkent dat het ontbreken van een wettelijke bepaling in de *lex specialis* van de ZM (douanewet) die onderscheid maakt tussen het opzettelijk en het uit onachtzaamheid begaan van de bestuursrechtelijke overtreding zoals bedoeld in artikel 233, lid 1, ZM in strijd kan zijn met het Unierecht. In dit verband is de rechter van mening dat de vraag of VU een bestuursrechtelijke overtreding heeft begaan en hoe deze moet worden bestraft, mogelijk niet billijk is behandeld door de douaneautoriteit in de zin van artikel 41, lid 1, van het Handvest. Het opleggen van een sanctie zonder onderscheidend criterium dat is gebaseerd op de vorm van de schuld, heeft tot gevolg dat de aangehaalde bepaling van nationaal recht wordt toegepast op alle personen die voldoen aan de objectieve criteria van de in die bepaling bedoelde overtreding, wat betekent dat de betrokken personen op dezelfde wijze worden behandeld, zonder rekening te houden met het feit dat de overtreeders in sommige gevallen misschien niet de bedoeling hadden of probeerden goederen over de staatsgrens te brengen of te vervoeren zonder medeweten en toestemming van de douaneautoriteiten. De aanpak van de nationale wetgever in de onderhavige situatie kan worden beschouwd als een schending van het beginsel van evenredigheid tussen de straf en het strafbare feit, die als onverenigbaar met artikel 49, lid 3, van het Handvest moet worden aangemerkt. In dit verband kan ook worden aangevoerd dat het optreden van de douaneautoriteiten niet in overeenstemming is met de artikelen 6 tot en met 10 van de Code. De regeling die in het onderhavige geval van toepassing is, biedt niet in alle gevallen de persoon aan wie een sanctie is opgelegd, de juridische mogelijkheid te bewijzen dat hij of zij zijn of haar handelingen niet opzettelijk heeft begaan, om zo mogelijk een vermindering, een intrekking of een omzetting van de sanctie in een mildere sanctie te verkrijgen. Deze alternatieven zijn ter beoordeling van de tot bestuurlijke bestraffing bevoegde autoriteiten, die op deze wijze kunnen beslissen overeenkomstig artikel 28 van de algemene wet, ZANN; een tweede, vergelijkbare mogelijkheid in dit opzicht is het bereiken van overeenstemming volgens artikel 58d ZANN.
- 15 Anderzijds is het denkbaar dat de in casu relevante nationale bepalingen in overeenstemming zijn met het Unierecht en dat de staat (in casu via de douaneautoriteiten) bij de toepassing ervan handelt in overeenstemming met artikel 15, leden 1 en 2, en artikel 42, leden 1 en 2, van verordening nr. 952/2013, of dat er geen sprake is van schending van artikel 41, lid 1, of artikel 49, lid 3, van het Handvest of van andere Unierechtelijke bepalingen en dat de douaneautoriteiten de Code niet hebben geschonden.
- 16 Vervolgens moet worden opgemerkt dat het Hof van Justitie in zijn arrest van 14 januari 2021 in zaak C-393/19 over een verzoek om een prejudiciële beslissing van de Apelativen sad Plovdiv (rechter in tweede aanleg Plovdiv, Bulgarije) als volgt heeft beslist:
- „1. Artikel 2, lid 1, van kaderbesluit 2005/212/JBZ van de Raad van 24 februari 2005 inzake de confiscatie van opbrengsten van misdrijven, alsmede van de

daarbij gebruikte hulpmiddelen en de door middel daarvan verkregen voorwerpen, gelezen in het licht van artikel 17, lid 1, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, moet aldus worden uitgelegd dat het in de weg staat aan een nationale regeling op basis waarvan een hulpmiddel dat werd gebruikt voor een ernstig geval van smokkel en dat toebehoort aan een derde te goeder trouw, kan worden geconfisqueerd.

2. Artikel 4 van kaderbesluit 2005/212, gelezen in het licht van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten, moet aldus worden uitgelegd dat het in de weg staat aan een nationale regeling op basis waarvan een voorwerp dat toebehoort aan een andere persoon dan diegene die het strafbare feit heeft gepleegd, in het kader van een strafprocedure kan worden geconfisqueerd zonder dat die andere persoon beschikt over een doeltreffend rechtsmiddel.”

- 17 Het voorwerp van het onderzoek in bovengenoemd arrest van het Hof van Justitie was een nationale regeling van de Republiek Bulgarije, namelijk artikel 242, leden 7 en 8, NK (inmiddels is lid 8 ongrondwettelijk verklaard door een arrest van de Konstitutionen sad [grondwettelijk hof] van de Republiek Bulgarije, maar lid 7 is geldend recht). Volgens artikel 242, lid 7, NK wordt het voorwerp van de smokkel geconfisqueerd ten gunste van de staat, ongeacht wiens eigendom het is; als het niet langer aanwezig is of is vervreemd, wordt de confiscatie van de equivalente waarde bevolen volgens de nationale detailhandelsprijzen.
- 18 De confiscatie ten gunste van de staat van het voorwerp van de overtreding, bevolen in punt II van de boetebeschikking die door de rechter in eerste aanleg Svilengrad is bevestigd, is een geval dat vergelijkbaar is met artikel 242, lid 7, NK, met dit verschil dat de confiscatie van het voorwerp in het onderhavige geval op grond van een bestuursrechtelijke overtreding (zoals bedoeld in artikel 233, lid 1, NK) geschiedt en niet op grond van een strafbaar feit.
- 19 Om de hierboven uiteengezette redenen acht de verwijzende rechter het noodzakelijk dat het Hof van Justitie van de Europese Unie zich uitdrukkelijk uitspreekt over de confiscatie van het voorwerp van een bestuursrechtelijke overtreding zoals bedoeld in artikel 233, lid 1, ZM of dat wordt verduidelijkt of artikel 233, lid 6, ZM in strijd is met het Unierecht.
- 20 Rekening houdend met artikel 17 van het Handvest en artikel 42, lid 2, van verordening nr. 952/2013, is het redelijk om aan te nemen dat de confiscatie van het voorwerp van de overtreding de rechten van VU schendt. De kwestie van confiscatie ten gunste van de staat van het voorwerp van de overtreding is in dit geval relevant, aangezien de overtreder verantwoordelijk is tegenover de eigenaar van de goederen die hij vervoert. Daarom kan de confiscatie van de goederen door middel van een boetebeschikking uitstralen naar de juridische sfeer van VU doordat regres of andere vorderingen tegen hem worden ingesteld.
- 21 Anderzijds kan worden betoogd dat de confiscatie ten gunste van de staat van het voorwerp van de overtreding op grond van artikel 233, lid 6, ZM een geoorloofde

rechtshandeling is die in overeenstemming is met artikel 2 van kaderbesluit 2005/212, artikel 42 en artikel 198, lid 1, onder a), van verordening nr. 952/2013 en andere Unierechtelijke bepalingen en verenigbaar is met de bepalingen van de Code.

- 22 Volgens de verwijzende rechter is artikel 7, lid 2, ZANN, dat de algemene bepaling is ten opzichte van artikel 233, lid 1, ZM, door de wetgever ingevoerd met het oog op het geringere gevaar dat bestuursrechtelijke overtredingen opleveren voor het publiek in vergelijking met bijvoorbeeld strafbare feiten overeenkomstig het NK (wetboek van strafrecht), waarin gevallen zijn vermeld waarbij is voorzien in een straf afhankelijk van de vorm van schuld (opzet of onachtzaamheid). Derhalve kan worden aangenomen dat de sanctie van artikel 233, lid 1, ZM niet verder gaat dan de normatieve inhoud van artikel 42 van verordening nr. 952/2013 en niet in strijd is met artikel 49, lid 3, van het Handvest. Bovendien voorziet artikel 233, lid 1, ZM in een sanctie van maximaal 100 % tot 200 % van de douanewaarde van de goederen, wat betekent dat de tot bestuurlijke bestraffing bevoegde autoriteit de bepaling toepast rekening houdend met alle feiten en omstandigheden van het geval, met inbegrip van de vorm van schuld.
- 23 Om de hierboven uiteengezette redenen acht de verwijzende rechter het voor een goede afdoening van het bij hem aanhangige geding noodzakelijk krachtens artikel 267, derde alinea, VWEU juncto artikel 267, eerste alinea, onder a) en b), VWEU de door hem geformuleerde vragen te stellen en te verzoeken om voeging van de zaak met zaak C-717/22 van het Hof van Justitie van de Europese Unie voor een gezamenlijke behandeling.
- 24 Zaak C-717/22 van het Hof van Justitie van de Europese Unie betreft een verzoek om een prejudiciële beslissing krachtens artikel 19, lid 3, onder b), EU juncto artikel 267 VWEU (procedure op grond van artikel 93 e.v. van het Reglement voor de procesvoering van het Hof). De prejudiciële vragen zijn geformuleerd in het kader van een bestuursrechtelijke strafprocedure die sinds 2022 loopt bij de Rayonen sad Svilengrad naar aanleiding van een beroep ingesteld door Sistem Lux OOD, Servië.